

Toprak Akarsu: Ermeni Soykırımı Ve Emekçi Sol Örgütlerin Kendileriyle Yüzleşme Zorunluluğu

Posted on 09/12/2019

24 Nisan, Ermeni soykırımının lanetlendiği, katledilen yüzbinlerce insanın anıldığı, Ermeni halkımızın acılarını paylaştığımız gün. 24 Nisan Ermeni katliamının başlangıç tarihi. İttihat Ve Terakki, 24 Nisan'da Ermeni aydınlarını topladı ve ölüm yolculuğuna çıkardı. Önce Ermeni halkının dili kesildi, gözüne mil çekil. Aydınları yok edilerek sesini yükseltmesi, örgütlenmesi ve direnme imkanları ortadan kaldırıldı.

“Silahsızlandırma”, hazırlığın diğer bir boyutuydu. Ermeni erkekleri askere alınıyor, yol yapımında çalıştırılmak üzere amele taburlarında toplanıyordu.

“Tehcir”, Ermeni ulusunu yok etmeyi amaçlıyor. Irk cinayetine karar verenler bir ulusu yok etmek ve bir ulus devlet kurmak istiyorlar. Taammüden işlenmiş bir cinayet bu! Ermeni ulusu soykırımı uğruyor. Tehcir, soykırım cinayetinin adı oluyor.

Cinayeti işleyen katil, İttihat Ve Terakki “devlet örgütü”; suç, insanlığa karşı ve örgütlü. Soykırım cinayeti amacına ulaştı. Ermeni ulusu kadim yurdunda yok edildi ve katil, ulus devleti kurma amacına ulaştı.

Türk burjuvazisi ve egemen sınıfları, tarihi istedikleri gibi, çıkarları neyi gerektiriyorsa öyle yazıyor, empoze ediyor ya da çarpıtıyorlar. Yalan, insanlığa karşı işlenen affedilmez suçlar üzerine kurulan bürokratik despotik ulus devletin zırhı oluyor. Bu yoldan katil kendini masum göstermekle kalmıyor, mağduru suçlu ilan ediyor. Devlet, bürokrasi ve egemen sınıf

zamanla yalana bağımlı hale geldiği gibi, bütün bir halkı ve yeni kuşakları da zehirliyor. Öyle ki egemen sınıfların inşa ettiği politik, kültürel ortam, onunla yüzleşemeyen, hesaplaşamayan sosyalisti, devrimciyi de etkiliyor, zehirliyor.

Ermeni soykırımının gerçekleri gün geçtikçe daha çok açığa çıkıyor.

Ermeni soykırımının Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da yarattığı ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal sonuçlar, Anadolu ve Mezopotamya halklarına dayattığı yabancılaşma ve yıkım, çok yönlü ve derin anlaşılıyor, tartışılıyor ve tartışılacaktır da. Ne yazık ki, tarihin tekerleği katilin yakasına yapışma yönünde hız kazanarak dönmeye, bu topraklarda yüzyıllık bir gecikmeyle başlıyor.

TOPLUMSAL YÜZLEŞME EĞİLİMİ

Kürt ulusal sorunu, Kızılbaş Alevi inancının talepleri, Hrant'ın katledilmesi-süren Ermeni soykırımı... Asuri-Süryani soykırımı. Pontus Rumlarının soykırımı tabi tutulması ve diğer büyük suçların, tarihsel toplumsal gerçeklerin açığa çıkartılması isteği!.. 77 1 Mayıs, 78 Maraş, 93 Sivas ve zindan katliamları, Zirve Yayınevi, Roboski katliamı ve sayısız faili meçhul devlet cinayetleri! Kadın kıyımının, lgbti cinayetlerinin aydınlatılması ve erkek egemen şiddetin cezalandırılması isteği!.. 20. yüzyılın sonu ve 21. yüzyılın girişinde tarihsel ve toplumsal hakikatlerimizi bilme, yüzleşme istek ve çabası biçiminde gelişen ve güçlenen "toplumsal yüzleşme eğilimi" sosyal, kültürel ve siyasal bir eğilim olarak kendini gösteriyor.

Bu eğilimin oluşmasında Kürdistan'da, 90'lardaki ulusal devrimci atılımın rolü büyüktür. Demokratik alevi hareketinin gelişimini de buna eklemeliyiz. Özellikle 1 Mayıs eksenli mücadele bağlamında işçi sınıfı ve emekçi memur hareketinin, keza emekçi sol hareketin devrimci kanadının katkısı da önemlidir.

Soykırımdan kurtulan ve dünyanın dört bir yanına saçılan diasporadaki Ermenilerin tekrar tekrar sorunu gündeme getirme çabalarının yanı sıra, SSCB'nin dağılması ve Ermenistan'ın bağımsızlığını ilan etmesinden sonra izlediği politika Ermeni soykırımını gerçekliğinin uluslararası düzeyde açığa çıkartılmasına hız kazandırdı.

Türkiye'de 1990'larda Hrant Dink ve Agos çevresinde oluşan ulusal demokratik Ermeni hareketi-yeni Ermeni demokratik aydınlanması ve keza Hrant'ın katledilmesinin yarattığı bilinç sıçraması ve aydınlatıcı etki gelişimin güçlü bir dinamiği oldu.

20. yüzyılın başındaki emperyalist dünya ile günümüz emperyalist küreselleşme koşulları farklı, dünyanın ekonomik, sosyal ve siyasal çehresi değişti. Dün bastırılabilen, "saklanabilen" bir çok sorunun, suçun örtülmesi, gizlenmesi oluşan yeni koşullar nedeniyle imkansız hale geldi. Emperyalist haydutların ve burjuva milliyetçi despotik ya da faşist, gerici bölgesel güçlerin büyük cinayetler işlemeleri şimdi de önlenemiyor fakat artık suçlarını gizlemeleri de mümkün değil.

Bir toplumsal gerçeklik olarak "toplumsal yüzleşme eğilimi" bütün toplumsal sınıfları, bütün ulusal toplulukları, bütün inanç topluluklarını olduğu gibi, bütün siyasi parti ve örgütleri de "sorguluyor", kendini gitgide daha güçlü biçimde dayatıyor. Ayrıştırıcı ve tanımlayıcı bir karakter kazanıyor. Dahası bu eğilim emekçi sol hareketi teorik ve ideolojik bakımdan dönüştürücü ve yenileyici bir potansiyel de taşıyor. Bu eğilimle ilişkilene sorunu, çoktandır devrimci politikanın güncel konularından birisi olarak gündeme girmiş bulunuyor.

TOPLUMSAL YÜZLEŞME EĞİLİMİYLE DEVRİMCI TARZDA İLİŞKİLENİŞ

Toplumsal yüzleşme eğilimiyle devrimci tarzda ilişkileneş, bu eğilimin alanına çekilen sorunların devrimci politikasını geliştirmekten başka bir şey olamaz. Örneğin Ermeni soykırımını gerçekliği ile yüzleşmek, Ermeni soykırımına karşı devrimci politikanın

geliştirilmesi demektir. Hakikat şudur ki, Ermeni soykırımı gerçekliği devrimci politika bakımından sorunlaştırılmamış, Ermeni soykırımı ve Ermeni ulusal sorununun devrimci politikası yapılamamıştı. Sosyalist ve devrimci hareketin yakın tarihi bakımından olduğu kadar, TKP ve Mustafa Suphiler'den başlatılan bütün bir tarihi bakımından da geçerlidir bu. Toplumsal yüzleşme eğilimiyle devrimci tarzda ilişkilendirme çabası bizi, sosyalist ve devrimci hareketin Ermeni soykırımı ve ulusal sorunuyla ilişkilendirme tarzıyla yüzleşmeye götürmektedir.

Atılım gazetesi 2009'da "Ermenilerden özür dileme" kampanyası vesilesiyle şu değerlendirmeleri de yapıyordu:

"Mesela kimi devrimci ilerici çevreler, sosyalizm iddialı yapılar "Ermenilerden özür dileme" kampanyasında gerekli ve doğru tavrı alabildiler mi? Almadıysa neden? Bunu bir tesadüf sayabilir miyiz?.. Bu soruların da işaret ettiği gibi sosyalistler, devrimciler, ilericiler, Ermeni sorunu ve soykırım gerçeği ile nasıl ilişkilendiklerini, 30 yıllık tarihleri ile yüzleşerek ortaya koymak ve mutlaka kendileri ile hesaplaşmak zorundadırlar.

Bu; asla ihmal edilemez ve kaçınılamaz bir zorluluktur. Öyle ki, bırakalım sosyalist olmayı, tutarlı demokrat olmanın da ön koşullarından birisidir bu."

Bugün emekçi sol hareketin saflarında "devrimci tarihle yüzleşme" yönelimi belirginlik kazanıyor. Ermeni soykırımı gerçekliğinin devrimci politikasını geliştirme yönelimi güçlendikçe devrimci dönüşüm yeteneğini yitirenler, devrimci tarihin ve devrimci hareketin zayıflıklarına sarılarak devrimci ve demokratik içerikten yoksun biçimsel bir antiemperyalist söylem ile sosyal şovenizm ve burjuva milliyetçiliği batağında yol alıyorlar. Toplumsal yüzleşme eğiliminin ayrıştırıcı ve tanımlayıcı karakteri burada çarpıcı tarzda açığa çıkıyor.

DEVİRİMCİ TARİHİN AYRINTILANDIRILMAMIŞ RESMİ

Öncelikle Mustafa Suphi ve TKP'nin kurucularının dönemin tarihi içerisinde olduklarının altını çizmeliyiz. Kuşkusuz Ermeni katliamını biliyorlardı. Ermeni ulusal demokratik, sosyalist ya da devrimci örgütleri onların çağdaşlarıydı, Mustafa Suphi ve TKP kurucuları henüz marksist ve sosyalist değilken, Ermeni devrimcileri sosyalizm için mücadele ediyorlardı. Muhtemelen birçoğu ilk sosyalist düşünceleri Ermeni sosyalistlerinden öğrendiler.

Ermeni ve Rum sosyalistlerinin çabalarını eleştirel tarzda da olsa sahiplenmeyen, görmezden gelerek inkar eden TKP, bu topraklarda sosyalizm mücadelesinin kendisinden önce bir tarihi yokmuş gibi sosyalizm tarihini, öncelleri dahil kendisiyle başlattı. Ermeni katliamının yaralarının oluk oluk kanadığı koşullar altında TKP, Ermeni katliamı ve Ermeni ulusal sorunu bakımından devrimci bir politika inşa etmeye yönelmek şurada kalsın soruna karşı ilgisizliğiyle sosyal şoven bir tutum takınmış, dahası kemalistlerle ittifak yapabilmek için Türk burjuva milliyetçisi bir tavra da sürüklenmiştir. Mustafa Suphi dönemindeki TKP Kürt sorununda aldığı ilkesel enternasyonalist devrimci tavrı Ermeni sorununda gösterememiştir.[1]

Şefik Hüsnü önderliği altında Kemalist iktidara yedeklenen TKP'nin Ermeni katliamı gerçeklerini açığa çıkartma, Ermeni ulusal sorununa yanıt olacak devrimci politikayı geliştirme yönelimi de söz konusu olmamıştır.

Bugün kimi biçimsel ardılları onu Türk burjuva milliyetçisi politikalarına dayanak yapmaya çalışsa da, Dr. Hikmet Kıvılcımlı, Ermeni katliamını soykırım anlamına gelecek tarzda tanımlamış, bu bakımdan devrimci enternasyonalist bir tutum almış, Ermeni sorununun çözüldüğü görüşü yanlış olsa da Ermeni sorunu üzerinde ciddiyetle durmuştur. Buna karşın Ermeni ulusal sorununa yaklaşımda sosyal şovenizmin etkisi altındadır. [2]

Keza Nazım Hikmet Ermeni soykırımına dikkat çekmiştir.

Ancak bütün bir tarihi boyunca hiç bir dönem TKP'nin, Ermeni soykırımını ve Ermeni ulusal sorununu devrimci politikanın alanına taşıma ve bu temelde Türk işçi ve emekçilerinin demokratik bilincini geliştirme, Türk burjuvazisi ve egemen sınıflarından koparma sorunu, yaklaşım ve yönelimi olmamıştır.

Türk burjuva devleti, Ermeni soykırımı ve ulusal sorunu, Kürt ulusal meselesi, ulusal kurtuluş savaşı vb. bir dizi sorun ve konuda yarım yüzyıl boyunca sistematik yalanlarıyla toplumu zehirlemekle kalmamış, yalanın sorgulanamaz egemenliğini kurmayı da başarmıştır. 65-70 yükselişi döneminde Ermeni soykırımı ve ulusal sorunu emekçi sol hareketin tartışma gündemine girmemiştir. Yalanın kuşatması altındaki toplumsal koşullarda doğan 1970'lerin devrimci hareketinde devrimciler, sosyalistler aynı milliyetçi zehirlenmeden etkilenmişlerdir.

71 devrimci çıkışının önderlerinden İbrahim Kaypakkaya, Ermeni ulusal hareketinin yenilgisine değindiği yerde Ermeni ulusunun kitle halinde katledildiğini ve yurdundan sürüldüğünü belirtir, keza Ermeni halkına yapılan tarihsel haksızlığın sürekli olarak protesto edilmesi gerektiğini devrimci enternasyonalist tarzda vurgular. Bunlar, devrimci bir örgütün Ermeni soykırımına dair devrimci politikasına temel oluşturabilecek tespit ve yönelimlerin girişi niteliğindedir.

1970 devrimci hareketinin diğer önderleri Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ve yoldaşları, benzer bir kavrayış ve duruşa sahip değildir. Ermeni sorununda süregelen "ilgisizliğin" alanı içerisindedirler. Deniz Gezmiş'in savunmasında Ermeni ulusal demokratik mücadelesine karşı egemen ideolojinin etkisi yansır. [3]

75-80 yükselişi döneminde Ermeni soykırımını ve ulusal sorununu, devrimci hareketin gündemlerinden, devrimci politikanın sorunlarından birisi haline getirme yönelimi açığa

çıkamaz, oluşmaz.

1980 darbesi ve faşist askeri diktatörlüğü koşullarında, devletin resmi kurumlarına ve temsilcilerine karşı düzenlediği baskın, suikast ve saldırılarla ASALA, Ermeni soykırımını gündeme getirir. Faşist askeri diktatörlük yalanın egemenliğini pekiştirerek sürdürür.

Diğer yandan bu koşullar altında da devrimci harekette Ermeni soykırımı ve ulusal sorununa sosyal şoven ilgisizlik sürer.

DEVRİMCI KENDİ KENDİNİ SORGULAYABİLENDİR

Yüzleşme her şeyden önce ayırdına varmaktır. Devrimci hareket kendi hakikatlerinin bilincine ulaşmak zorundadır. Son çeyrek yüzyıllık dönemde Ermeni sorunu emekçi sol harekette daha çok bilinir, okunur, yazılır olmakla birlikte, bu dönemde de Ermeni soykırımına karşı sosyal şoven ilgisizlik zayıflayarak sürmüş, Ermeni soykırımı ve ulusal sorunu bakımından devrimci politikanın kapsama alanı dışında kalma/bırakılma gerçekliği devam etmiştir.

“Devrimci hareketin kendi tarihiyle yüzleşmesi” öncelikle devrimci tarihin bu döneminin gerçeklerinin bilincine ulaşmaya ve sorgulamaya odaklanmalı, özellikle içerisinde bulunduğumuz yakın tarihin hakikatlerinin düşünsel ve pratik devrimci özeleştirisine düzeyine çıkabilmelidir.

Ermeni soykırımı ve ulusal sorunuyla ilişkilenişin, başka hiçbir sorunda olmadığı kadar çarpıcı biçimde devrimciliğimizin “ezen ulus devrimciliği” karakterini ele verdiğini vurgulamalıyız. Burada söz konusu olan devrimciliğimizin zaafı, zayıf, çürük yanlarının sömürgeci “ezen ulus” menşei ile damgalı olmasıdır.

Önce bir durum tespiti yapalım:

Devrimci ya da reformist belli başlı yapılarıyla emekçi sol hareket, devlet ile Ermeni soykırımını üzerinden sistematik bir mücadeleye girememiş, Ermeni soykırımına ilişkin demokratik talepler ileri sürememiş, devrimci bir politika geliştirememiştir.

Durumun analizine ve kavranmasına yardımcı olacak sorular soralım:

Neden biz sosyalistler, devrimciler Türk işçi ve emekçilerine, Türk halkına, halklarımıza Ermeni soykırımını hakikatini sistematik tarzda teşhir etmeyi, bu temelde işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin demokratik bilincini uyandırmayı, soruna yanıt oluşturan demokratik talepler temelinde Türk burjuvazisi ve egemen sınıflarına, burjuva Türk devletine karşı hesap sormayı da hedefleyen bir mücadeleyi geliştirmeyi başlıca görevlerimiz arasında görmedik?

Neden Ermeni halkımızın acılarını paylaşacak bir hareket tarzı geliştirememenin insani ve devrimci sorumluluğunu üstlenemedik?

Emekçi sol hareket Ermeni soykırımını ve Ermeni ulusal sorununda devletle kopuşmada, devletle cepheden mücadeleye girmede neden bu kadar gecikti? Bu bir tesadüf müydü ya da göze mi alamadı? Emekçi sol harekette Ermeni soykırımının üzerine gitme durumunda burjuvazinin öfkesini üzerine çekmekten sakınma güdüsünün etkisi sorgulamaya konu olmalıdır.

Emekçi sol hareketin içerisine doğduğu milliyetçi, şoven zehirlenmeye uğramış kendi "halkından tecrit olma risk ve kaygısı"nın güçlü etkileri önsel olarak kabul edildiğinde devrimci sorgulamanın odaklanması gereken özel bir alan olduğu sonucu çıkmaktadır. İşçilerin, emekçilerin, halkın geri yanları, milliyetçi, şoven bilinci ve duyguları karşısında gerileme, geri durma kuyrukçuluğunun, kendiliğindencilik ve sürüklenmenin, "sele

kapılma”nın bir biçimidir.

Özgürlük yoksunluğu nedeniyle gerçeklerin bilgisine ulaşmanın zorlukları ve devrimcilerin yeterli bilgiye sahip olmadıkları iddia olunabilir. Bunun bir nebze haklılık payı da olabilir. Fakat bu gerçeklik bizi başka bir düzleme, emekçi sol hareketin tarih bilinci ve tarihle ilişkilene tarzı alanına götürür ki, Ermeni soykırımına dair hakikatlerin ortaya çıkartılmasında emekçi sol hareketin rolünün çok sınırlı kaldığı da bir gerçektir. Tarihi gerçeklerin bilgisine ulaşma çaba ve yöneliminin zayıflığı da bir başka gerçeğimiz değil midir zaten?

Emekçi sol hareket için tarihle ilişkilene ne kadar sınıf mücadelesinin bir alanı olarak kavranabilmiştir?

Emekçi sol hareketimizin hemen bütün kesimlerinin sosyalist mücadele tarihini TKP ve onu kuran örgütlerle başlatmada sanki bir masa etrafında anlaşmışlar gibi görüş birliği içerisinde olmaları nasıl bir gerçekliktir? Peki, TKP'nin sosyalist mücadele tarihini kendisi (ve kendisini kuran örgütler) ile başlatması nasıl bir gerçekliktir ki, son yıllara kadar aşılardan kalmıştır? Sosyalist mücadele tarihini neden Emeni ve Rum sosyalistlerine kadar ilerletemedik, 1920’de neden çakılıp kaldık?

Bir de “tarihsel haksızlıklar” kategorisinde ele aldığımız ulusal sorunlar yok muydu ve bunlardan birisi değil miydi Ermeni soykırımı? İcabında “ezen ulus” devrimcisi olduğunu da inkar eden bizler -emekçi sol hareket- ulusal sorunlar söz konusu olduğunda soykırım sorumlusu bir egemen ulusun devrimcileri olmanın teorik ve pratik gerekleri, anlamı üzerine yoğunlaşma sorumluluğunu ne kadar duyduk?

Ermeni soykırımı, Ermeni ulusal sorunu artık “tarih olmuş”, “tarihe mal olmuş”, “değiştirilmesi düzeltilmesi imkansız”, “tarihsel haksızlık” kategorisinde ele alındığı için de, bu tarz bir anlayış, bu tarz bir marksizm kavrayışı nedeniyle de, Ermeni soykırımının Ermeni

ulusal sorunu bakımından yarattığı durumla birlikte var olan bir gerçeklik olarak yaşayıp gelen özgün Ermeni ulusal sorununu anlayamadık.

Ermeni soykırımı ve ulusal sorunu temelinde devrimci tarihimizle yüzleşme yönelim ve devrimci sorumluluğu, eninde sonunda o iddiayı taşıyanlar için marksizm anlayışı bakımından da sorgulayıcı soruları gündeme getirir:

Proletarya burjuvazi çelişkisi dışındaki toplumsal sorun ve çelişkileri en iyimser ifadeyle, sınıf mücadelesinin kıyısında gören ve ihmal edilebilir sayan, tüm bunları nasıl olsa “devrimin çözeceği”ni varsayan indirgemeci marksizm anlayışının, kavrayışının Ermeni soykırımı karşısında burada sorgulamakta olduğumuz devrimci tarihin oluşumundaki rolü nasıl bir hakikattir? İndirgemeci marksizm anlayışı ve nasıl olsa “devrim çözer” düşünsel kolaycılığı, siyasi ertelemeciliği yalnızca Ermeni soykırımı ve ulusal sorunu ve ulusal sorunlarda değil kadın sorunu ve kadın özgürlük mücadelesi başta olmak üzere siyasal demokrasi ve özgürlük mücadelesinin bir çok konu ve alanında kendini göstermiştir.

Devrimci tarihle yüzleşme ve hesaplaşma bir özgürleşme, arınma ve derinleşme alanıdır. Durumu hakikaten devrimci tarzda sorgulayan sorular ve yönelimin, teorik yenilenme ve derinleşme, siyasal tutarlılık ve bütünlüğü geliştirici itici bir güç olarak işlevleneceği hemen çarpıcı biçimde açığa çıkmaktadır.

PARAMAZ'IN SAVUNMASI

1915'te idam edilerek katledilen Sosyal Demokrat Hınçak Partili Ermeni devrimci Paramaz (Madteos Sarkisyan), mahkemede yaptığı savunmada şunları söyler.

“Bizim istediğimiz eşitlik. Biz katı milliyetçi değiliz. Bizim talebimiz Ermeni, Türk, Kürt, Alevi, Laz, Yezidi, Süryani, Arap ve Kıptilerle birlikte eşit koşullarda yaşamaktır. Bir

devrimci olarak bu hedefe ulaşacağımıza inanıyorum. Ama Osmanlı Devleti'nin tutumu onu Türkçülüğe götürüyor. Yüzlerce yıl önce bu topraklara geldiğiniz noktaya, Türkçülüğe geri dönüyorsunuz... Biz 'kışkırtıcılar, serseriler' değiliz. Bu halkın bağrından doğan ve zamanın taleplerini ifade eden halkın öz çocukları olan bizler, sadece ihtilalcileriz. Evet, biz ihtilalciyiz, ileri dünya tarafından tanınan ihtilalcileriz, örnek ihtilalcileriz ve tarih sahnesine çıkışımızın bütün hikâyesi de, Osmanlı Devleti tarafından gayet iyi bilinmektedir.”

“Bizim için bir vatan yoktur. Biz sosyal demokratız. Biz sadece Ermenilerin kurtuluşu için çalışmıyoruz, bütün insanlığın kurtuluşu için çalışıyoruz. Bizim vatanımız bütün dünyadır. [...] Bu ülkenin refahı için yapmadığımız ne kaldı? Ermenilerin ve Türklerin kardeşliğini sağlamak için ne fedakârlıkları kabul ettik. Ne kadar enerji tükettik ve ne kadar çok kanımızı akıttık. Bu kadar acıya katlanmamızın nedeni güven yoluyla birbirimizi yükseltmek idi. Ve bizim karşılaştığımız nedir? Yalnızca bizim olağanüstü çabalarımızı yok saymakla kalmadınız, aynı zamanda bilinçli olarak bizi imha etmeye çalıştınız. Şunu unuttunuz ki, Ermenilerin imha edilmesi bütün Türkiye'nin yıkımı demektir. [...] Ben Diyarbakır'da faaliyet gösterirken, düşüncelerimi Ermeniler arasında olduğu kadar, Kürtler, Türkler, Süryaniler ve Araplar arasında da aynı şevk ve heyecanla yaydım.”

Paramaz'ın sözleri yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor.

Ermeni halkımızın yaşadığı soykırımı ve Ermeni ulusal sorununu devrimci politikanın konusu yapmadığımız, bu konularda halklarımızı aydınlatmadığımız için Ermeni halkımıza özür borcumuz var. Bu özür dileme kendimizi eleştirmekle, kendimizle yüzleşmekle kalmamalı, özeleştirin devrimci şiddetini pratikte göstermeliyiz.

Bu özür Ermeni halkımızın dile getirdiği şu temel taleplerini politik mücadelenin konusu yaptığımızda anlam kazanır:

“Türkiye-Ermenistan sınırının açılması, Ermeni Soykırımı'nın kabul edilerek özür dilenmesi,

kahramanlaştırılmış soykırımcıların isimlerinin caddelerden, sokaklardan, okullardan silinmesi, ülkede bir arada yaşama ortamının sağlanması, diasporaya gitmiş olan Ermenilerin geri dönüşünün sağlanması ve onlara yurttaşlık verilmesi, zarara uğrayan bütün insanların zararlarının tazmin edilmesi ve Türkiye burjuvazisinden bu hesabın sorulması. Biz bu zararların sadece devlet üzerinden değil Türkiye burjuvazisinden de tazmin edilmesi”...

Dipnotlar:

[1] “Türkiye proletaryası, işçilerini ve çiftçilerini memleketimize musallat olan Yunanlılar ve Taşnakların elinden kurtaracağız.”

[2] “Türkiye’nin Birinci Demokratik Devrimi, bir sömürgeleştirme baskısına karşı, İngiliz-Fransız-Amerikan Emperyalizminin maşası Yunan ve Ermeni istilasına karşı bir kurtuluş savaşı oldu”

[3] “Doğu Anadolu’da Ermenilerin bağımsız bir Ermenistan için Amerika’dan destek alarak çıkardıkları iç isyan...”

Kaynak: marksistteori.org